

Jos vain olisi uskoa

Mark. 11:12-14, 20-25

12. Kun he seuraavana päivänä lähtivät Betaniasta, Jeesuksen tuli nälkä.

13. Hän näki kaukaa viikunapuun, jossa oli lehtiä, ja meni katsomaan, löytäisikö hän siitä ehkä jotakin. Mutta tultuaan puun luo hän ei löytänyt muuta kuin lehtiä, sillä ei ollut viikunoiden aika.

14. Niin hän sanoi sille: "Älköön kukaan enää ikinä syökö sinusta hedelmää." Ja hänen opetuslapsensa kuulivat sen.

20. Kun he varhain aamulla kulkivat viikunapuun ohi, he näkivät sen kuivettuneen juuriaan myöten.

21. Silloin Pietari muisti Jeesuksen sanat ja sanoi hänelle: "Rabbi, katso! Viikunapuu, jonka sinä kiroisit, on kuivettunut."

22. Jeesus vastasi: "Pitäkää usko Jumalaan.

23. Totisesti minä sanon teille: jos joku sanoisi tälle vuorelle: 'Nouse ja heittäydy mereen', eikä epäilisi sydämessään vaan uskoi sen tapahtuvan, mitä hän sanoo, niin se hänelle tapahtuisi.

24. Sen tähden minä sanon teille: kaiken, mitä te rukoilette ja anotte, uskokaa, että olette sen jo saaneet, niin se tulee teille.

25. Kun seisotte rukoilemassa, antakaa anteeksi, jos teillä on jotakin jotakuta vastaan, niin että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne.

Minustako uskon sankari?

Lukiessamme sellaisten uskon sankareiden kuin Hudson Taylor tai George Müller elämäkertoja saamme iloita, miten suuria asioita Jumala voi pienten ihmisten kautta saada aikaiseksi. Mutta samalla usein koemme suurta alamittaisuutta: "Minun uskoni ei tahdo riittää edes kaikkien pienimpään." Miten minunkin uskoni voisi kasvaa sellaiseksi, että saisin nähdä Jumalan suuria tekoja elämässäni? Miten rukouselämäni voisi leimata uskonvarmuus eikä ainainen epäily? Millä tavalla uskon suuruus liittyy anteeksi antamisen?

Mitä usko on?

Usein kysymyksemme nousevat väärästä käsityksestä siitä, mitä usko oikeastaan on. Se ei ole inhimillinen ominaisuus, jota luonteensa vuoksi toisilla on enemmän ja toisilla vähemmän. Sen vastakohta epäusko ei myöskään ole uskon puutetta vaan vastauskoa. Se on kapinaa, aktiivista toimintaa Jumalan tahtoa vastaan, selviytymistä omilla keinoilla, turvautumista itseensä, omaan arvostelukykyynsä, omiin voimiinsa ja kykyihinsä.

Usko on tarrautumista toiseen Persoonaan, Jumalaan ja Hänen sanaansa, Hänen lupauksiinsa. Usko lepää Jumalan lupausten varassa ja vaeltaa niihin turvaten. Uskossa on siis kysymys kahden henkilön välisestä luottamussuhteesta. Uskova jättää asiansa toisen Henkilön tekemisen varaan. Uskossa vaeltamista seuraa ennemmin tai myöhemmin näkyvää ja koettavaa uskon hedelmää: rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä jne. Kaikki tämä elämä vuotaa yksin Jumalasta Pyhän Hengen työnä meissä. Usko on se avoin sydän, joka ottaa vastaan Jumalan pelastusteot ja Hänen pyhittävän työnsä. Pelastukseen riittää sinapin siemenen kokoinen usko eli huuto Herran puoleen: "Armahda minua syntistä ihmistä! Pelasta minut, ota minut omaksesi, tule ja hallitse minua!" Herra tulee, antaa synnit anteeksi, antaa uuden elämän Pyhässä Hengessä.

Ihmeitä tekevä usko on sitä, että Herra antaa selkeän tehtävän – ihmisvoimin mahdolloman kuten maailman evankelioimisen – ja uskova ja seurakunta lähtee Sanan varassa toteuttamaan tehtävänsä. Herra tekee silloin mahdollottoman mahdolliseksi. Uskova ei saa Jumalan voimaa omaan käyttöönsä, vaan Jumala antaa elämänsä voiman vaikuttaa silloin, kun uskova suostuu Hänen käytettäväkseen. Usko on itsensä uskomista Jeesukselle.

Tekstimme keskeinen näköala on: *"Pitäkää usko Jumalaan!"*

Hämmästyä

Tapahtumasarja viikunapuun ympärillä on herättänyt usein hämmästeleviä kysymyksiä: Eikö Jeesuksen teko ollut kohtuuton, kun Hän kirosi puun, vaikka ei ollut edes viikunan aika? Oliko Jeesus suutuksissaan, kun Hänelle ei ollut syötävää? Eikö Jeesuksen toimenpide ole ristiriidassa sen kanssa, että Hän ei ollut tullut tuhoamaan vaan pelastamaan elämää?

Vastauksina noihin kysymyksiin on todettava, että oli olemassa aikaisen lajin viikunapuita. Lisäksi viikunapuun hedelmä tulee esiin ennen lehtiä. Jos täydessä lehdesä olevassa puussa ei ollut hedelmiä, niin niitä ei siihen myöhemminkään tulisi. Jeesuksen tekemä ihme oli myös vertaus, sillä oli sanoma niin kuin kaikilla Jeesuksen tekemillä ihmeillä. Puu ei ollut uskollinen varsinaiselle tehtävälleen. Se esiintyi kuin siinä olisi hedelmiä, mutta niitä ei ollut. Sillä oli ulkokuori ilman sisäistä elämää. Elävä usko tunnetaan hedelmistään rakkaudesta, ilosta, rauhasta ja pitkämielisyydestä.

Lisäksi ei ole mitään merkkiä siitä, että Jeesus olisi suuttunut. Se osoittaa se kunnioitus, ihmettely ja uskon ikävöinti, jonka Jeesuksen teko synnytti opetuslapsissa. He olivat täysin yhtä mieltä Jeesuksen kanssa: Kuka puutarhuri tahansa kaataa pois hedelmäpuun, joka ei enää kannata hedelmää. Kuivuminen oli johdonmukainen seuraus siitä, millainen puu jo oli, vaikka siinä näkyi vielä lehtiä.

Samana periaatteen Jeesus kuvasi vertauksessaan:

"Eräällä miehellä oli viinitarhassaan istutettuna viikunapuu. Hän meni etsimään siitä hedelmiä mutta ei löytänyt. Silloin hän sanoi viinitarhan hoitajalle: 'Jo kolmena vuotena olen käynyt etsimässä hedelmiä tästä viikunapuusta mutta en ole löytänyt. Hakkaa se pois! Miksi se vielä saisi laihduttaa maata?' Mutta viinitarhan hoitaja vastasi hänelle: 'Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi. Sillä välin minä kuokin ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkäpä se ensi vuonna tekee hedelmää. Jos ei, niin käske sitten hakata se pois.'" (Luuk. 13:6-9) Jumala on kyllä äärimmäisen pitkämielinen, mutta lopulta hedelmätön puu joudutaan kaatamaan pois.

Johannes Kastaja julisti samaa sanomaa:

Kirves on jo pantu puiden juurelle. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. (Matt. 3:10) Jeesus on tullut tuomaan pelastusta, parantumista, evankeliumin ilosanomaa, mutta jos se loppuun asti työnnetään pois, ihminen itse tuomitsee itsensä kuivumaan, kaadettavaksi ja lopulliseen iankaikkiseen tuleen.

Kolmen ja puolen vuoden julkisen toiminnan jälkeen Jeesus joutui julistamaan tuomion kansakunnalle, joka hylkäsi **ainoan** mahdollisen pelastajansa Jeesuksen.

Jeesus oli nälkäinen (12)

Jeesuksella oli nälkä. Hän oli viimeistä viikkoa Jerusalemissa ennen ristiinnaulitsemistaan meidän syntiemme tähden. Jeesus oli vierailut useimmiten Betaniassa Martan, Marian ja Lasaruksen kodissa, mutta miksihän ei ollut saanut aamuateriaa. Hän oli ilmeisesti ollut koko yön ulkona rukoilemassa. Lisäksi Hän ei ehkä halunnut aiheuttaa kuolleista herättämälleen Lasarukselle vaikeuksia menemällä heidän kotiinsa, sillä juutalaisten johtajat olivat päättäneet tappaa ei ainoastaan Jeesusta vaan myös Lasaruksen.

Jeesuksen todellinen nälkä oli hengellistä laatuaan. Hänen ruokansa oli tehdä Jumalan pelastustahto, mutta nyt Hän joutui rukoilemaan ja itkemään Jerusalemin puolesta, että se olisi ottanut Hänet vastaan ja että Hän olisi saanut hengellisiä hedelmiä kaupungista.

Minä tahdon laulaa ystävästäni, rakkaan ystäväni laulun hänen viinitarhastaan. Ystävälläni oli viinitarha hedelmällisellä vuorenrinteellä. Hän kuokki sen, perkasi siitä kivet ja istutti siihen jaloja köynnöksiä. Hän rakensi sen keskelle tornin ja louhi myös kuurnan. Hän odotti sen tuottavan hyviä rypäleitä, mutta se tuottikin huonoja hedelmiä. Ja nyt, Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet, olkaa tuomareina minun ja viinitarhani välillä. Mitä viinitarhalleni vielä olisi tehtävä? Mitä jätin tekemättä? Miksi se tuotti huonoja hedelmiä, vaikka odotin sen tuottavan rypäleitä? Nyt minä ilmoitan teille, mitä teen viinitarhalleni: Minä poistan siitä aidan, niin että se jää turmeltavaksi, särjen siitä muurin, niin että se jää tallattavaksi. Minä jätän sen joutomaaksi, ei sitä enää leikata eikä kuokita, vaan se kasvaa ohdaketta ja orjantappuraa. Minä kiellän pilviä satamasta sille vettä. Israelin kansa on Herran Sebaotin viinitarha, ja Juudan miehet ovat hänen istutuksensa, josta hän iloitsi. Hän odotti oikeutta, mutta tulikin turmelus, ja vanhurskautta, mutta tulikin valitus. (Jes. 5:1-7)

Jumala, Jeesus janoaa ja isoaa oman kansansa hengellistä hedelmää. Jeesuksen ruumiillinen nälkä oli seurausta hengellisestä nälästä.

Jeesuksen outo teko

Oudolla teollaan Jeesus julisti, että Jumala lopulta tuomitsee ne, jotka työntävät luotaan pois Herran palvelijan, Vapahtajan. Herra puhuu pitkään vetoavasti, kärsivällisesti tarjoten armoaan. Mutta lopulta hylkääjät tuomitaan. Se on Jumalan outoa toimintaa.

Puun tila oli kuva Israelin kansakunnasta, jähmettyneestä kirkosta ja ulkokohtaisesta kristitystä. Jerusalemin ulkokuori oli loistava. Jähmettynyt kirkko on täynnä toimintaa. Ulkokohtaisella kristityllä on varman ja miellyttävän kaltainen ulkokuori ja puheet.

"Hakkaa se pois! Miksi se vielä saisi laihduttaa maata?"

Tuomion syy niin kansakunnan, kirkon kuin yksilönkin kohdalla on epäusko. Abrahamin usko oli korvattu rituaaleilla, joissa ei ole tarvetta kuulla Jumala puhetta, koska oma itse riittää.

Elämä virtaa uskon kautta

Elämän virta kulkee uskon kautta meihin. Jos meillä on usko Jumalan sanaan, Öljymäkikin siirtyy. Israelin kansa oli menettänyt elämänsä ja menetti siksi myös tehtä-

vänsä. Kaksitoista apostolia sai Sanan, lähetyskäsken ja tehtävän voittaa maailma. Seurakunta, joka ei kulje Sanan varassa ja voimassa vaan tämän maailman mukaan, on kuihtuva pois. Mutta jos katsomme Herraan, mikään ei voi estää matkamme eteenpäin ja Herran asettaman tehtävän täyttämistä – ei mikään!

Sovelluksia elämäämme

Isä ja Poika ovat täydellisessä yhteydessä keskenään. Poika kärsivällisyydessään antaa ihmisille aikaa tehdä parannus ja pyrkii pehmittämään sydämiä, jotta hedelmää syntyisi uskon kautta. Mutta Jeesuksen armo ja toiminta koituu niiden tuomioksi, jotka hylkäävät Hänen armonsä. Meillä on siksi vastuu itsestämme ja pelastuksestamme Jumalan edessä.

Jeesus haluaa, että kannamme hedelmää Jumalan nimen kunniaksi. Jeesus ei vain etsi vanhurskauden rauhan hedelmää, vaan myös tekee meille mahdolliseksi vaeltaa vanhurskaudessa. Uskossa Hänen sanaansa vuorten siirtäminen on mahdollista. Se ei tarkoita sitä, että minä voisin päättää mielivaltaisesti, minkä vuoren siirrän, vaan niin, että Herra sanassaan osoittaa minulle sen vuoren ja annan Hänen vaikuttaa itseni kautta sen vuoren siirtämiseksi. Herra sen siirtää, mutta Hän haluaa käyttää omiaan sen siirtämisessä. Hän haluaa antaa omilleen ilon osallistua Hänen työhönsä.

Jumalan armo ei ole sitä, että Hän tuntisi vain sääliä epäonnistuneita ihmisiä kohtaan. Jeesus tuli osoittamaan, että synty on aktiivista, tahtovaa, tietoista ja selkeää kapinaa Jumalaa vastaan. Jumalan armo on sellaista, että Jeesus käsittelee ihmisiä niin, että he kääntyvät pois synnistä täyttämään Jumalan tahtoa ja toimimaan Hänen jumalallisten tarkoitustensa mukaisesti.

Jeesuksen työ on armon, laupeuden ja voiman työtä meissä. Jos torjumme Hänet emmekä tahdo luottaa Häneen, ”menettää itseämme”, meille käy täsmälleen niin kuin viikunapuulle, jonka Jeesus kiroi.

Me voimme voittaa esteet Jumalan tiellä uskon kautta. Turvaamalla Häneen, joka kiroi puun ollessaan kulkemassa kohti Golgatan tuskaa ja kärsimyksiä meidän tähdemme. Kaikki, mitä Jeesus teki, oli kulkemista Jumalan voimassa ja Jumalan suunnitelmassa. Sen tien päässä oli ylösnousemuksen voitto. Kun me kuljemme samaa tietä, mekin voimme voittaa, sillä Hän itse on kanssamme. Usko on Jumalaan itseensä nojaamista ja sen tekemistä, mitä Jumala sanoo. Uskon kuuliaisuudessa Jumalan voima pääsee vaikuttamaan kaikessa täyteydessään.

Jumala on halki vuosisatojen kulkenut eteenpäin ja käyttänyt aina inhimillisiä välikappaleita, mutta Hän ei ole koskaan voinut viedä työtään eteenpäin muuten kuin silloin, kun ihmiset ovat eläneet ja tehneet työnsä perustalla, joka on usko Häneen.

Jeesus on Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin. Mutta Hän on myös se Jumalan Karitsa, joka on vuodattava vihansa armon hyljänneiden ylle oikeudenmukaisena rangaistuksena heidän teoistaan. Ellemme vastaanota Hänen armotyötään, joudumme Hänen tuomioittensa kohteeksi. Muita vaihtoehtoja ei ole.

Rukous ja usko (23-24)

Usko ilmenee aina myös rukousyhteytenä Herran kanssa. Herra on luvannut itse huolehtia niistä asioista, jotka rukouksessa Hänelle uskotaan.

Totisesti minä sanon teille: jos joku sanoisi tälle vuorelle: 'Nouse ja heittäydy mereen', eikä epäilisi sydämessään vaan uskoisi sen tapahtuvan, mitä hän sanoo, niin se hänelle tapahtuisi. Sen tähden minä sanon teille: kaiken, mitä te rukoilette ja anotte, uskokaan, että olette sen jo saaneet, niin se tulee teille.

Epäilyjä on monen tasoisia. On älyllisiä epäilyjä, jotka perustuvat siihen, mitä me pidämme mahdollisena ja mitä emme. Niin tehdessämme mittaamme Jumalaa omalla itsellämme tai ihmismahdollisuuksilla. Sellaiset epäilyt saa rukouksessa tunnustaa avoimesti Herralle ja pyytää, että Herra tekisi oman Sanansa mukaan myös meille, niin kuin aikanaan Maria, kun enkeli ilmoitti hänelle Jeesuksen syntymän ”mahdottomalla” tavalla.

On myös tunnetason epäilyjä, jossa koemme, että olemme niin syntisiä tai arvottomia, ettemme voi saada osaksemme sitä, mitä Sana lupaa. Ne epäilyt saamme myös tunnustaa rukouksessa ja vastaan ottaa sanan: ”Minä olen armollinen sinulle. Syntisi on annettu anteeksi. Teen ihmeen oman rakkauteni tähden enkä siksi millainen sinä olet.”

On sitten myös epäuskon epäilyjä, joilla haluamme perustella haluttomuuttamme olla kuuliaisia Jumalalle. Epäusko sulkee sydämen Jumalan toiminnalta, koska se nousee Herraa vastaan. Sydämen usko ei suinkaan tee ihmeitä mahdollisiksi Jumala itse. Mutta usko avaa sydämensä ja suostuu ottamaan vastaan Jumalan teot ja ihmeet.

Rukous ja anteeksi antaminen (25)

Kun seisotte rukoilemassa, antakaa anteeksi, jos teillä on jotakin jotakuta vastaan, niin että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne.

Jeesus osoittaa, että tehokkain tapa tuhota usko ja rukouselämä on suosia sydämessään katkeruutta ja anteeksiantamatonta mieltä toisia ihmisiä kohtaan. Jumala ei voi antaa myöskään anteeksi sellaiselle ihmiselle, koska hän ei tosiasiallisesti tunnusta omia syntejään vaan syyttää vain muita. Anteeksiantamattomuus ja katkeruus on suunnattomasti suurempi synti kuin se, minkä uhriksi asianomainen kokee joutuneensa ja minkä vuoksi hän ei suostu antamaan veljelleen anteeksi. Kun ihminen suostuu näkemään oman suuren syntisyytensä, taipuu parannukseen ja anoo armoa Jeesukselta Golgatan uhrin tähden, hän saa anteeksi ja kykenee antamaan myöskin veljelleen, joka on rikkonut häntä vastaan.

Ilman toistuvaa parannukseen taipumista, Herra ei voi meidän rukouksiammekaan kuulla eikä tehdä ihmeitään vastauksena sydämemme avoimuuteen ja uskoon. Vaellus uskossa on aina myös vaellusta syntien anteeksiantamuksessa. Ellemme taivu parannukseen omista synneistämme, emme voi myöskään nähdä Jumalan voiman vaikutuksia.

Sinulta kysytään

Usko alkaa, kun otamme vastaan Herran sanan ja teemme sen mukaan. Usko kasvaa, kun jatkuvasti otamme vastaan uutta ja uutta Herran sanaa ja toimimme sen mukaan. Silloin saamme myös nähdä, että Jumala kykenee tekemään mahdottoman mahdolliseksi.

Sinulta kysytään tänään: Tahdotko kulkea Herran tietä vai vastaatko: "En voi, en voi, en tahdo, en tahdo."